

Румен Янчев, председател на УС и изпълнителен директор на ЗПАД „Булстрад“

„БУЛСТРАД“ Е КАТО ХРАМ НА ЗАСТРАХОВАНИЕТО

което и високопоставено лице - президент, премиер или министър, от чужда страна да дойде у нас ни казва: извършвайте промените така, че да бъде добре за България и за нейните граждани, а не за да се харесате на някой в Западна Европа, независимо кой е той! И аз имам чувството, че се греши най-вече в тази посока.

- Малко се отдалечихме от въпроса за наследията, но ще ви попитам в лицето на кое или на кои от децата виждате наследник или наследници на вашата и на съпругата ви професия?

- Засега се очертават двама - Ивета, която работи в голямата Софийска агенция, а синът ни Ивайло е в четвърти курс по специалността „Застрахователно дело“ на СА „Д.А.Ценов“ - Свищов. Догодина ще завърши бакалавърската степен и предполагам, че ще продължи с една година и за магистър. Него повече го влече брокерската дейност и вероятно ще тръгне по пътя на застрахователния брокер. За третото ни дете още е рано да гадаем.

- А какво стана с приятелите през тази година - останаха ли старите и имаше ли нови?

едната от които ще представи така наречените строители на съвременното българско застраховане, между които сте и вие. Когато разговорях преди доста години с някои от по-възрастните от тях, те изразяваха много добро чувство към вас, като споменаваха името ви. И се връщаха към времето, когато Румен Янчев е бил младо момче в „Булстрад“. Кое е най-радостното нещо в спомените ви от ония вече далечни години на вашата младост, преди да тръгнете по йерархическата стълба на своето професионално развитие и усъвършенстване? За да изминете оттогава цели 25 все по пътя на „Булстрад“?

- Точно така - изминаха цели 25 години в служба на „Булстрад“. Искане обаче да отбележа, че служенето е било взаимно, тъй като и аз съм взел много от него. Не се случва току-така човек да остане на едно и също работно място четвърт век, особено пък в наше време. За мен най-важното е, че си успял да издържиш първите пет години. И днес разказвам на свои помлади колеги за ония години и най-вече за това, че за да издържиш, трябва да стискаш здраво зъби и да разбереш, че в застраховането има и черна работа, освен всичко друго и всички хубави неща. И непременно трябва да посрещнеш и да понесеш това предизвикателство. Вероятно то за всеки е различно и трае различно дълго. А там, където започнах, имаше много черна работа, даже в един момент ти се струва, че всеки ден се повтаря едно и също. Точно тогава трябва да съумееш да крепиш вялата си, че ще дойдат и по-добри времена. Но вече като си осъзнал, че самото застраховане е по-различно нещо и то не е само това, което правиш в момента. При мен всичко се разви горе-долу по този сценарий - стискаш зъби, докато дойдат добрите времена. Въпрос на лични качества и на проявата им е отношението към

всичко това - всеки сам за себе си трябва да прецени докога иска да взима и да дава от себе си, трябва ли да четеш нощно време, да учи чужди езици, да се самообразова допълнително. И при всички случаи за сметка на свободното време. Ако не си готов да го жертваш, нещата няма да се случат от само себе си.

- Може ли да се каже - и за сметка на младостта през най-хубавите години?

- Най-хубавите вероятно са студентските го-

чужбина - периодични издания и специализирана литература.

- Споменахте думата късмет, вероятно и вие сте късметлия човек. За вас съм чувал да казват „Румен Янчев е голям играч, защото е умен“. Как бихте дешифрирали за себе си тези думи?

- Не знам какъв точно смисъл са влагали колегите в понятието „играч“, но за себе си винаги съм бил и съм прекалено честен към занаята. Рано или късно идва моментът, в който разби-

Ето че се извъртя още една година от нашия живот и 2005 година ще отиде в историята, а към трудовата ни биография ще прибави още един шрих. Каква беше за вас лично тази година, г-н Янчев?

- Хубавото е, че в самия й край се радваме на добро здраве. За мен лично е особено важно да отбележа, че през ноември навърших 25-годишна дейност в „Булстрад“.

- А вкъщи? Как се чувстваше семейството ви през 2005-а?

- Всичко е наред и това е най-хубавото за нашето семейство. Децата са живи и здрави, учат се и работят.

- Как бихте определили отиващата си година за Главната агенция в София, която Весела Янчева, вашата благоверна съпруга, умело ръководи?

- Ами не само в семейството ни, а и в дружеството тя продължава да е сериозен стожер, с важна роля и със свой принос за успехите ни. София определя динамиката в много отношения на цялостния живот в страната и в нашата дейност софийските ни агенции съумяват по най-добър начин да следват тази динамика.

- Децата ви през 2005-а?

- Децата ни радват, едното работи, двете още учат. Нещата в живота им се развиват според техните прогнози, а не според моите.

- Наследие в професията застраховател ще има ли?

- Да, категорично вече мога да кажа, че ще го има в семейството ни. И не заради някаква мода, а по-скоро по стародавната българска традиция децата да следват родителите си по техния жизнен и особено професионален път. Застраховането предлага много възможности и

всеки, който иска да се занимава сериозно с тази дейност, може да намери и да посрещне достатъчно предизвикателства за себе си. И не само защото може да се предава по наследство, а и поради това, че застраховането е една от модерните професии в момента. Вижда се колко много хора всекидневно опират до застраховането и колко много хора се изхранват от него.

- Можем ли да кажем днес, че най-последно му дойде времето на застраховането като необходимост в живота на българите и като професия? И още - че

Румен Янчев, Петър Андасаров и доц. д-р Янки Андреев след награждаването им от АБЗ (отляво надясно)

наистина стана модерна професия?

- Можем, разбира се. Наистина дойде му времето и на застраховането в България. Виждате, че думата застраховане влезе и в речника на политиците, друг е въпросът как я тълкуват те. Но тъй като застраховането у нас още не отговаря на изискванията на Европейската общност, сега те бързат по един странен начин да приемат новия Кодекс за застраховане и нормативната уредба. И ми прави впечатление, че

- Обикновено казваме, че имаме много приятели. Но в интерес на истината - като минават годините, броят на истинските приятели намалява и те започват да се броят на пръстите на двете ръце. За себе си ще споделя, че те са толкова, колкото бяха и преди началото на 2005 година. В смисъла на истинското приятелство нови нямам.

- Вероятно и вие знаете, че редакцията на в. „Застраховател“ подготвя за издаване две значими книги, в

ше много черна работа, даже в един момент ти се струва, че всеки ден се повтаря едно и също. Точно тогава трябва да съумееш да крепиш вялата си, че ще дойдат и по-добри времена. Но вече като си осъзнал, че самото застраховане е по-различно нещо и то не е само това, което правиш в момента. При мен всичко се разви горе-долу по този сценарий - стискаш зъби, докато дойдат добрите времена. Въпрос на лични качества и на проявата им е отношението към

дини, след това нещата стават и по-сложни, и по-трудни. Животът става доста наситен: трябва да хващаш много посоки - раждат ти се деца, почваш да учиш чужд език, посрещаш изненади на работното място. И редом с това са многото грижи в дома ти - при невероятно напрежение, - ставаш рано сутрин, прибираш се късно от работа, за да се повтори същото през следващия ден. И целият този кръговрат наистина е за сметка на младостта. Но тя има неповторимото предимство и качество, че понася всичко. И по този начин ти помага да осъществиш амбициите си, да изпълниш своето желание. За това сигурно има и някакъв късмет. Навярно е късмет, че на 19 ноември преди 25 години са ме извикали в „Личен състав“ на „Булстрад“ и са ми казали, че мога да започна работа на временното овакантирано място, да тръгна по един труден, но и интересен професионален път. Завършил съм „Застрахователно дело“ в свищовския ВФСИ, сега СА „Д.А.Ценов“, и след като мина една седмица от работата ми в „Булстрад“, разбрах, че това, което съм учил по време на следването ми няма нищо общо с практиката. И започнах да чета бюлетините на дружеството и всичко, което се получаваше от

Румен Янчев с Виолета Даракова (вляво) и Таня Чонкова (вдясно) по време на празник на застрахователя

раш с какво си се захващал всъщност. На мен ми стана ясно, когато бях на работа в Лондон. По професионалния ми път това бе много важна стъпка. То е все едно да си стоял дълго в пещера и изведнъж да излезеш навън. Светлината е толкова силна, че осветява цялата ти същност. В тези мигове разбираш, че си имал невероятен късмет да попаднеш на таква работно място. Там за първи път влязох в сградата на „Лойдс“, имах щастието възможност да ме запознаят със самия президент, което сигурно не се е случвало на чак толкова много хора. И осъзнах, че застраховането е едно огромно море и както моряците искат от кораба си да видят нещо ново, така и ти чакаш с нетърпение новостите в работата си. И днес съм убеден, че именно тогава съм решил в живота си с нищо друго да не се занимавам, освен със застраховане.

В този смисъл съм бил честен към фирмата, към работата си и към колегите си, въпреки това, че имаше години, в които застраховане и застраховател бяха мръсни думи. През годините не промених своите позиции, останах верен на „Булстрад“, макар че ми бяха предлагани съблазнителни места и от други дружества.

(Продължава на стр. 13)